

De rovers waren samen in de herberg van Roze. De bazin zat half duttend achter de toonbank. Bakelandt zelf was afwezig.

— Wat zal er nu gebeuren? riep vader Bosschaert, het gezelschap aanziende. Zouden we in het Vrijbos niet meer veilig zijn?

— Bah, ik lach met de gendarmen, antwoordde Pee Bruneel, bijgenaamd de Schout.

— Ik niet, sprak Verplancke, ik heb mijn leven lief en zou het niet gaarne verliezen.

- Ik heb de guillotien zien werken, viel nu Gillis Landuyt in.
- En gij vreest haar? vroeg de Schout.
- Vrezen! Ik?
- Ja, gij! hernam de Schout.
- Waarom denkt ge dat?
- Wel omdat ge met zulk een angst van de guillotien spreekt.
- Hebt ge de aanslag bij Moerman vergeten?
- Neen, want ik was er zelf bij.
- En was ik niet de leider der bende?
- Ge hebt er toch niets buitengewoons verricht.
- Dus, ge denkt dat ik vervaard ben. Welnu, ik zal u een proefstuk tonen.

Ge kent allen de hoeve van Lagae. Ik ga er deze nacht geheel alleen het geld van de boer roven.

- Dat durft ge niet! klonk het langs alle kanten.
 - Goeden avond samen. Ik ben al weg. Tot morgen.
- En de overmoedige bandiet verliet de herberg.

— Laat hem maar doen! riep Bruneel. De zwetser verveelt mij al lang. Ik zou blij zijn, als we hem verloren.

— Als de gehele bende maar niet verloopt! kloeg een der oudste rovers.

— Bah! sprak Cloedt, ge zit daar allen te zuchten en te kermen, juist alsof de beul ons al bij de kraag had. Rekent ge dan op de kapitein niet meer? Ik ken Bakelandt een van de eersten en ik weet, dat hij slim is als een vos en 't gerecht op alle manieren kan misleiden.

— Wij kennen hem zo goed als gij, riep Bruneel.

— Zo! hernam Cloedt, ge waart er zeker bij toen hij rond Tielt zijn kluchten speelde.

— Welke? vroeg een der jongsten. Vertel ons die eens, dat verkort de tijd.

— Wel ik spreek van zijn ontmoeting met een zekere Caudet, rentmeester van een rijke eigenaar uit Gent.

Op een openbare verkoping, waar ik tegenwoordig was, werd er fel gepraat over de rovers. Onder de bezoekers bevond zich die mijnheer Caudet. Dat was een grote bluffer, want bij 't vernemen van al die aanslagen, sprak hij spottend:

— Met vier mannen zou ik Bakelandt gevangen nemen en hem aan handen en voeten gebonden in een ijzeren kooi aan 't gerecht overleveren.

Ik vertelde dat aan de kapitein, die zwoer de zwetser streng te straffen voor zijn grootspraak.

Caudet woonde te Nazareth bij Deinze. Op zekere dag trok de hoofdman 's avonds naar zijn huis, deftig gekleed als een rijke burger. Hij belde aan en werd onmiddellijk bij Caudet geleid.

Bakelandt sloot de deur der kamer, juist alsof hij iets geheimzinnig te verhandelen had.

Dan zei hij:

Mijnheer Caudet, 'k heb vernomen dat ge Bakelandt zoudt durven gevangen nemen. Welnu, ik kom u die taak gemakkelijk maken. Ik ben Bakelandt.

Ge kunt denken dat de rentmeester hevig verschrok!

Hij was niet in staat een woord te spreken. De kapitein liet er hem ook de

BAKELANDT

Met geluk en verdriet

VERVOLG VAN DE REEKSE
"DE WERELD VAN HET VERGANGEN"

VERVOLG VAN DE REEKSE
"DE WERELD VAN HET VERGANGEN"

tijd niet toe, maar greep hem bij de keel, wierp hem op de vloer en duwde hem een prop in de mond. Dan liep hij naar de keuken en gaf de meid zulk een slag, dat hij niet beter wist of ze was dood.

Vervolgens keerde hij bij de heer terug, nam hem de prop uit de mond en vroeg, waar hij zijn schatten verborg.

Beangst door de verschrikkelijke bedreigingen, haastte de rentmeester zich al zijn geld te tonen. De hoofdman nam zoveel mee, als hij bergen kon en verliet dan op zijn duizend gemakken het huis.

De meid was niet dood. Na het vertrek van onze baas, sprong zij op, liep de tuin in en riep om hulp. De dorpelingen snelden toe, de politie werd uitgezonden, maar ge begrijpt dat Bakelandt al ver weg was en zich niet liet pakken.

En dat gebeurde op klaarlichte dag!

Welnu, zoudt ge nu niet denken, dat onze meester ook nu wel een middel zal bedenken, om 't gerecht te verschalken?

Ik zal u ook bewijzen, dat de kapitein niet schuw is om onvoorzichtigen te straffen.

Met enige mannen plunderen wij 't hof van Vuylsteke bij Passendale. Wij waren daar bezig, toen buiten een pistoolschot klonk. Wat was er gebeurd?

De koewachter en een knecht kwamen laat thuis en zagen een der onzen, die bij een hoek op schildwacht stond. De knecht haalde zijn roer en schoot hem neer.

Wij sprongen seffens naar buiten en, vluchtten weg, maar voerden de gewonde mede.

— Wat er mee doen? vroeg een der makkers.

— 't Is een ezel, antwoordde de kapitein.

Waarom zag hij niet beter uit zijn ogen? Dan hadden wij ons werk kunnen voortzetten. Nu moeten we veel missen. We kunnen in de bende geen zieken gebruiken. Hem achterlaten mag ook niet, hij zou ons kunnen verraden. Bovendien hij heeft straf verdiend, dus slaat hem maar dood.

De gewonde smeekte om genade.

— Maakt er kort spel mee, beval de kapitein, anders bemoei ik mij met de onvoorzichtige, die beter gedaan had goed uit te zien.

— Ik werd verrast, kermde de ander. Ach, doodt mij niet. Neem mij mee naar 't bos!

— Is het haast gedaan? tierde Bakelandt. Of moet ik hem de nek omwringen?

Een der kameraden wurgde de gewonde. Wij begroeven 't lijk in de weefkamer. 't Moet er nog liggen, maar niemand zal het daar zoeken.

Allen sidderden. Een dergelijk lot kon ook het hunne worden.

— Welnu, besloot de verteller, ge ziet, Bakelandt is van niemand of niets vervaard. Dus laten wij ons niet bekommeren om 't gerecht. Hij is in staat om geheel Langemark af te branden, als de Schout er veel roert.

Op 't zelfde ogenblik trad de geweldenaar binnen.

Hij zag er slecht gezind uit.

— We gaan verhuizen, zei hij kort.

— Verhuizen! riepen allen.

— Ja, 't wordt hier gevaarlijk.

BAKELANDT

MET GEDRONGE
OPDRACHT

www.bakelandt.nl

Sommigen zagen verwonderd hun meester aan.

— Ge moet me zo stom niet bezien, gromde deze. Ik zeg u dat wij gaan verhuizen. Is dat zulke wonderlijke tijding? Maar we verlaten daarom Vlaanderen niet. O neen, er wonen hier te veel rijke boeren. Denkt niet, dat ik de moed verlies of schuw word. Doch, 't is niet nodig ons aan 't gerecht over te leveren. En daarom verhuizen wij.

— Waarheen? vroeg Cloedt.

— Niet ver van hier, hernam de hoofdman. We zullen ons voorlopig tussen Torhout en Brugge nestelen.

— In 't Geuzenbos? riepen enigen.

— Ja, we kunnen er een spelonk graven en wel zo, dat niemand ze vinden kan. Vandaag roven we hier, morgen daar, maar we moeten nu toch enige maanden ons werk staken. Dan zal men hier denken, dat wij uit vrees weggetrokken zijn en stilaan minder veiligheidsvoorzorgen nemen.

We kunnen daarna met nieuwe moed herbeginnen

— Leve de kapitein! bulderden de rovers ten teken van tevredenheid.

— Waar is Landuyt? vroeg Bakelandt.

— Hij is weggetrokken, antwoordde Daneel.

— Zonder mijn verlof! En waarheen?

— Naar 't hof van Lagae, sprak Bruneel.

— Wat gaat hij daar verrichten?

Nu vertelde de Schout, wat Gillis verklaard had.

De hoofdman werd kwaad.

— De onvoorzichtige! gromde hij. En bovendien, hij handelt tegen mijn bevelen in. Die kerel zal sterven! besloot Bakelandt met een vloek.

Als ieder zijn eigen weg kiest, hebt ge geen hoofdman meer nodig! We zullen zijn komst afwachten.

Niemand waagde het over Maria te spreken, niemand wist ook het rechte, want Bakelandt zelf repte geen woord over het meisje, terwijl ook Roze zweeg als een graf.

Omstreeks middernacht kwam de leurder binnen.

— Een ongeluk! riep hij.

De rovers sprongen op.

— Wat is er? vroeg de kapitein.

— Gillis Landuyt is dood. Neergeschoten op het hof van Lagae, waar hij binnenbrak!

— Zijn verdiend loon! tierde Bakelandt. Maar weet ge zeker dat hij misdood is, anders kan hij ons nog verraden?

— Dood als een pier, hernam de marskramer.

Ik heb hem zelf gezien. Hij wilde alleen het hof van Lagae binnendringen. De boer hoorde hem en schoot hem met zijn roer neer. Op 't gerucht van het schot liepen de bureu samen. Ik was juist in de omtrek, daar ik van hier huiswaarts ging en snelde mee de hoeve binnen. Tot mijn schrik herkende ik onze maat. 'k Heb opzettelijk goed onderzocht of hij dood was. Ge moogt gerust zijn.

— Wel hij heeft, wat hij verdiende, sprak de hoofdman. En wat zei het volk?

— 't Was al uw naam, die ik hoorde. Bakelandt vóór, Bakelandt achter.

Doch 't schijnt dat er krachtige pogingen gedaan worden, om van 't hoger gerecht hulp te verkrijgen.

— We zullen ook onze voorzorgen nemen, besloot de roverkapitein. We zullen zien wie het wint. Morgen in de voormiddag moeten alle mannen hier zijn, we kunnen dan ons plan opmaken.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955